

Andrzej Rozwałka

Szczebrzeszyn, gm. loco, woj.
zamojskie, AZP 89-85/2

Informator Archeologiczny : badania 25, 136

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

w tym 2 jamy z zawartością kości zwierzęcych. Mniejsza z jam (nr 1) zawierała cały szkielet konia i nakryta była warstwą małych, polnych kamieni. Materiał zabytkowy reprezentowany był tu bardzo ubogo. Fragm. fajek były obecne w ilościach śladowych, co wskazywałoby, że teren ten nie został objęty działalnością manufaktury.

Przeprowadzone dodatkowo badania powierzchniowe na terenach ogródków działkowych i polach przyległych od strony północnej do wsi dostarczyły 566 zabytków, w tym ułamków fajek.

Ogółem w 1991 r. pozyskano materiał ruchomy w liczbie ok. 52 tys., z czego ok. 49 tys. stanowiły fragm. fajek. Ponadto były to fragm. pojemników do wypalania fajek, surowiec gliniany, próbki wypalowe, ceramika, wyroby szklane i metalowe.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Okręgowym w Gorzowie Wlkp.

Sandomierz, st. 7, woj. tarnobrzeskie patrz wczesne średniowiecze

Sarbia, st. 17
gm. Krosno Odrzańskie, woj.
zielonogórskie
AZP 59-09/33

Muzeum Archeologiczne Środkowego
Nadodrza w Zielonej Górze

Badania prowadził mgr Jarosław Lewczuk. Finansowane przez Muzeum Archeologiczne Środkowego Nadodrza w Zielonej Górze. Pierwszy i ostatni sezon badań. Wojskowy obóz warowny z okresu nowożytnego.

W trakcie badań wykopaliskowych na st. 2 w Strumiennie, gm. Krosno Odrzańskie, przeprowadzono jednodniowe badania sondażowe na domniemanym grodzisku późnośredniowiecznym w Sarbii. Stanowisko to było znane z Archiwum Muzeum w Poczdamie i nosiło nr 2 w miejscowości.

Obiekt położony jest na zalesionej i silnie spłaszczonej wydmie, w odległości ok. 900 m od wschodniego krańca wsi. Obok znajduje się stara grobla drożna, przecinająca po osi północ-południe silnie zabagnioną dolinę, stanowiącą część pradoliny Odry. Obóz ma kształt prostokąta o wymiarach 44 x 48 m, z bokiem krótszym zorientowanym po osi północ-południe. Wał ziemny — silnie zniszczony, rozorany i rozwleczony głęboką orką leśną, ma wys. od 0,6–0,8 m w części południowej, do ok. 0,5 m w części wschodniej i zachodniej, aż do całkowitego zaniku w części północnej. Szerokość wału u podstawy — od 4–5 m w części wschodniej i zachodniej do maksimum 9 m w części południowej.

Założone 2 wykopy — na majdanie i wale — nie dostarczyły śladów jakiegokolwiek osadnictwa. Bezpośrednio pod warstwą ściółki leśnej wystąpił żółty piasek calcowy. Obiekt nie pełnił funkcji grodziska, lecz krótkotrwałego obozu wojskowego. Brak jest danych do jego dokładniejszego datowania.

Stęgosz, st. 17, gm. Żerków, woj. kaliskie patrz środkowa i późna epoka brązu

Szczebrzeszyn
gm. loco, woj. zamojskie
AZP 89-85/2

Uniwersytet im. Marii Curie-Skłodowskiej
Katedra Archeologii w Lublinie

Badania prowadził Andrzej Rozwałka. Nadzór archeologiczny nad odgruzowywaniem krypty cerkwi pounickiej.

*Literatura: *Sprawozdania z badań terenowych...*, s. 42–51.